Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ANDREEA RUSSO

AMINTIRI DIN VIITOR

- trilogie -

bestseller

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

VOLUMUL I 11

VOLUMUL II 123

VOLUMUL III 207

DESPRE CUM VIAȚA SE SCURGE PE HÂRTIE, interviu cu ANDREEA RUSSO

— Ai visat dintotdeauna să devii scriitoare? Mai mult, o scriitoare apreciată și iubită de sute de adolescenți?

— Nu, n-am visat dintotdeauna, abia pe la optsprezece ani am îndrăznit să visez să devin scriitoare. Pentru mine, a avea o carte scrisă, era ceva ireal, ceva fantastic, dar uite că au trecut trei ani și am scris patru cărți.

— Ce așteptări ai avut de la prima ta carte? Ce te-a determinat să scrii pentru publicul larg?

— Când scriam primul volum din trilogia „Amintiri din viitor", puteam doar să visez la publicarea acestuia. Scriam ceea ce era în mintea mea, căci în cărți pur și simplu descriu imagini ce apar spontan. Prefer să le numesc fragmente din viața imaginară.

— Să zicem că te-ai putea întoarce în timp. Ai schimba ceva la cărțile tale sau vreo decizie pe care a trebuit să o iei de-a lungul timpului în domeniul scrisului?

— Da, aș schimba câte ceva în primele volume. În cazul meu totul este reparabil, având posibilitatea să lansez alte ediții.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

VOLUMUL I

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MIR

Dacă toți tind spre vest, eu merg spre est.

1

Totul în viața mea părea normal. Cu o singură excepție. Cu excepția mea. E complicat să ai șapte ani și toți din jur să discute despre anormalitatea ta. Despre faptul că ești diferit. Astfel încât în capul meu au început să apară mai multe întrebări fără răspuns. Mă întrebam: „Ce înseamnă să fii normal?" Mult timp am căutat răspunsul. Eram conștient de faptul că alți copii ar fi renunțat după două ore. Eu nu m-am dat bătut nici după douăzeci de ani, din simplul motiv că niciodată nu m-am considerat un copil. Îmi respectam întrebarea, pentru că mă respectam pe mine. Nu puteam renunța la mine însumi. Nu-mi permiteam. Teoria pe care am dedus-o la vârsta de șapte ani era foarte simplă: „Dacă eu sunt anormal, iar normalul este același anormal, însă total invers, rezultă că răspunsul îl găsesc chiar în mine. Mai

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

exact în ceea ce îmi lipsește". Examinându-mi corpul și comparându-l cu ale celor din jur, am constatat că fizic eram normal. Îmi amintesc cum îl tachinam zilnic pe domnul Donald, majordomul casei, cu întrebări:

— Domnule Donald, fiți amabil, ce culoare are cerul?

— Albastru, domnișorule.

— Iar nucul de lângă lac ce culoare are?

— Verde, domnișorule.

— Bine, atunci fiți amabil și-mi spuneți, ce formă are mingea?

— Sferică, domnișorule.

— Ei bine, fața unui cub ce formă are, domnule Donald?

— Pătrată. Dar, domnișorule, de unde cunoașteți dumneavoastră geometria?

— Cum de unde? Am s-o studiez când voi împlini opt ani. Domnul Frank mă va învăța.

— Cine e domnul Frank?

— Dascălul meu. Peste trei luni are să vină să mă învețe o mulțime de lucruri pe care deja le cunosc.

— Domnișorule, de unde știți că anume acest domn vă va fi dascăl?

— Cum de unde? Din viitor.

Domnul Donald mi-a zâmbit înspăimântat și a plecat mormăind sub nas: „Este anormal copilul ăsta". Îmi răspundea mereu printre dinți. Uneori vedeam cum se ferește să dea ochii cu mine. Avea niște ochi negri și mici care se ascundeau sub sprâncenele dese și închise la culoare. Acest comportament mă întrista. Mă simțeam ignorat și neînțeles. Și în astfel de momente, pentru a-mi lecui durerea sufletească, mă gândeam la viitorul ce mă aștepta. Anume în amintirile mele din viitor eram acceptat. Numai că nimic nu e veșnic. Nici amintirile, nici viitorul, nici acceptarea.

Înțelegând că percep formele și culorile ca orice om, am răsuflat ușurat. Mi-am zis că nu este într-atât de gravă anormalitatea mea. În fine, spre binele meu, nu-mi puteam da seama cât de dramatică urma să fie aceasta.

Peste trei luni, domnul Frank păși pragul casei. Știam exact ora la care va veni dascălul. Chiar și cum arăta acesta. Preferințele lui literare și culinare. Obiceiul de a servi ceaiul verde fără zahăr și cu puțin lapte în fiecare dimineață. Ora la care se îndrepta spre dormitor pentru a se odihni. Știam că-i plăceau pisicile și că în timpul liber studia sistemul solar. În garderoba lui se găseau în jur de

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

șapte costume clasice și la fiecare costum în parte avea câte trei modele de papioane. Cunoșteam toate acestea despre un om pe care încă nu-l văzusem în viața reală. Nu comunicasem niciodată la telefon sau prin scrisori. Nimic. Doar niște amintiri din viitor ce mă apropiau de oamenii care aveau să-mi devină prieteni. Toată dimineața am tot umblat prin casă. De fiecare dată când eram nerăbdător mă duceam în bibliotecă și începeam să număr cărțile. Reveneam la prima carte după scurt timp. Eram răpit de mirosul filelor vechi și de liniștea ce îmi stârnea amintiri. Amintiri din viitor.

— Mamă, la ora 9 și 27 de minute va veni domnul Frank, te rog să fii pregătită pentru a-l întâmpina.

— Mir, domnul Frank a zis că va veni la ora 10.

— Mult stimată Mamă, la ora 9 și 27 de minute vă aștept în fața ușii de la intrare.

Am bătut cu piciorul în podea. M-am întors la o sută optzeci de grade și am pășit cu capul ridicat. Mă simțeam matur. Îndrăzneala și încrederea în mine erau admirate de toți. Recunosc, îmi plăcea să fiu admirat.

La ora 9 și 26 de minute împingeam cu toată puterea ușa mare de la intrare care mirosea a metal încins. Stăteam în pragul casei cu o ținută dreaptă

și o față serioasă. Bretonul ce-mi cădea peste ochi l-am dat la o parte cu mâna dreaptă. Îmi așteptam dascălul. Eu știam cine vine la mine. Domnul Frank nu știa la cine vine. Zgomotul automobilului m-a făcut nespus de mândru. Din nou am avut dreptate. Iar mama încă nu coborâse.

Din automobilul negru s-a arătat un domn de aproape cincizeci de ani. Avea pe cap o pălărie gri-închis ce se asorta cu mantoul său de toamnă. Domnul Frank era de statură mijlocie, chel, cu o față plină de riduri, dar foarte senină. Ochii săi căprui și mari zâmbeau de la sine. Nu mai era nevoie de nimic. În ziua în care ne-am cunoscut nu avea ochelari, dar de obicei purta niște ochelari rotunzi ce-i stăteau de minune. Am alergat spre ușa automobilului ce se deschidea:

— Bine ați venit, domnule Frank, vă așteptam cu nerăbdare.

— Bine v-am găsit, domnișorule, mi-a răspuns cu o voce calmă și binevoitoare.

Avea mâinile la spate și s-a aplecat puțin pentru a mă vedea mai bine. De fapt, mă analiza. Eram conștient de acest lucru. S-au auzit pașii grăbiți ai mamei.

— Domnule Frank, vă cer iertare, credeam că

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

veți veni la ora 10.

— Mamă, doar ți-am zis că va veni la 9 și 27 de minute, mereu îmi ignori cuvintele.

— Nu vă faceți griji, doamnă Mev.

Domnul Frank avea multe întrebări referitor la comportamentul meu bizar, însă a știut întotdeauna să nu-și afișeze gândurile. A zâmbit și a urmat-o pe mama în casă. Rămas locului, cu privirea ațintită spre ușa de la intrare, auzeam cum șoferul dă jos bagajele din automobil. Am ridicat ochii în sus și am văzut cum pe fondul cerului albastru se legănau ușor frunzele îngălbenite. Era luna octombrie și eu începeam să-mi trăiesc viitorul.

În ziua de azi și cerul e fățarnic.

2

În acea zi îl așteptam pe domnul Frank în bibliotecă. Cărțile îmi știau deja mirosul. Biblioteca era unul dintre locurile mele preferate. Vara aveam obiceiul să-mi iau câte o carte și s-o citesc pe malul lacului. Pe când toamna și iarna petreceam tot timpul în biblioteca casei. Biblioteca se afla la al treilea etaj și avea două nivele. Locușorul îndrăgit din bibliotecă era fotoliul de culoare verde-închis ce se afla lângă geamul din colț. Astfel puteam vedea lacul pustiu ce era iarna ascuns sub stratul de zăpadă. Anume acolo mă simțeam împlinit sufletește. Priveliștea mă ducea în lumea amintirilor din viitor. Savuram ultimele clipe trăite în acea casă. În curând trebuia să plec. Și acea realitate din viitor îmi întrista prezentul. Știam când are să intre domnul Frank pe ușă, dar chiar și știutorii sunt nerăbdători. Dintre toate amintirile mele din viitor

Libris.ro
Respect pe

referitoare la domnul Frank, dialogul acesta îmi era cel mai drag și ardeam de nerăbdare să-l trăiesc, nu doar să mi-l amintesc. Domnul Frank a intrat în bibliotecă și m-a văzut în fața ușii. Stăteam drept, cu mâinile la spate. Acest obicei îl preluasem de la el. Purtam o cămașă albastră de bumbac, iar deasupra un pulover gri-deschis. Pantalonii erau gri-închis, deși puteai crede că sunt negri. Am purtat mereu ținute clasice. Era stilul ce mă reprezenta cel mai bine. Plus la toate, îmi plăcea să arăt matur.

— Bună ziua, domnișorule, să înțeleg că m-ați așteptat.

— Bună ziua, domnule Frank, să înțeleg că m-ați căutat?

— De ce credeți că v-am căutat?

— Din motiv că m-ați găsit.

— Domnișorule, sunteți un copil inteligent.

— Îndrăznesc să vă corectez, sunt un copil anormal!

— Sunteți sigur că sunteți anormal?

— Nu. Eu mă consider normal.

— Atunci de ce folosiți adjectivul respectiv pentru a vă caracteriza?

— Pentru că toți fac așa.

— Și de când cuvintele celor din jur vă afectează

atât de mult?

— De azi nu mă mai afectează.

Domnul Frank zâmbi. Se apropie de geam și privi îngândurat afară. Geamul dădea spre curtea din spatele casei. Era o curte mare pe teritoriul căreia se afla un lac înconjurat de copaci, lângă casă erau niște măsuțe din metal vopsite în alb. Nu-mi plăceau măsuțele, în schimb admiram necontenit lacul. În acele zile îl înțelegeam pe domnul Frank. Intrase într-o lume mai puțin cunoscută lui. O lume în care maturii au prea multe principii, iar copiii prea multe gânduri mature. Probabil nu era ușor să asimilezi o realitate proaspătă.

— Domnișorule, poate doriți să facem o plimbare până la lac?

— Nu sunt împotrivă, doar că în curând va începe să plouă.

— Straniu, cerul este senin.

— Domnule Frank, în ziua de azi și cerul e fățarnic.

Ajunși în tăcere la lac, ne-am așezat pe o bancă. În aer se simțea mirosul iernii ce se apropia. Bătea vântul rece, astfel încât frunzele erau nevoite să părăsească copacii și să moară pe pământul tare. Păsările dispăruseră undeva în trecut, iar lacul

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

tăcea. Domnul Frank admira natura, simțeam că acesta nu știe cum să reia dialogul, de aceea l-am îndemnat:

— Povestiți, domnule Frank.

— Ce să povestesc?

— Istorioara despre băiatul care știe, dar nu știe că știe.

— De unde știți despre istorioara asta?

— Domnule Frank, eu știu, dar dumneavoastră nu știți că eu știu.

— Mi-e greu să înțeleg.

— Nimic în lumea asta nu este greu de înțeles.

— De mult nu m-am simțit elev.

— În cazul nostru, relația dascăl-elev va exista doar pentru cei din jur. Noi suntem prieteni.

Domnul Frank rămase nedumerit. Răsuflă adânc și tăcu. Nu ai ce să răspunzi când nu știi răspunsul, iar dascălul prefera să tacă decât să umple golul cu nimicuri.

Imediat ce căzu prima picătură de ploaie pe apa lacului, pe fața mea se contură un zâmbet triumfător. Pentru mine, totul era un joc. Prezicerea unor banalități era divină. Reușeam să șochez oamenii prin exactitate, astfel mă amuzam pe seama nedumeririi lor.

— Domnișorule, cu dumneavoastră este imposibil să te plictisești.

— Știu.

— Eu știu că știți.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

3

În una dintre primele seri mama l-a invitat pe domnul Frank în cabinetul tatei și a rugat menajera să servească ceaiul. Tata era pe atunci plecat cu afaceri peste hotare. Avea un cabinet cu mobilă din lemn roșu, o mică bibliotecă proprie la cărțile căreia visam cu ochii deschiși, un ceas vechi care uitase ora exactă, iar pe perete se afla o hartă a lumii ce avea deja câteva decenii.

Dacă ar fi s-o descriu pe mama, aș începe cu faptul că-i plăcea să dețină controlul. Nu concura cu nimeni. Totuși, avea un concurent. Propria sa persoană. La astfel de oameni li se zice perfecționiști. Da, pe mama o deranja faptul că cei din jur discutau despre mine ca despre o catastrofă naturală. Un fenomen inedit, dar totuși periculos. Era hotărâtă să schimbe situația, să mă vadă student la cea mai prestigioasă universitate din țară.

— Domnule Frank, nu mai pot să amân această discuție, sunt sigură că doriți să-mi puneți o mulțime de întrebări.

— Aveți dreptate, doamnă Mev, presupun că am nevoie de unele explicații.

— Mir este un băiat isteț și neobișnuit. Din primul an a băgat spaima în noi. Avea doar șapte luni când a început să vorbească. Și nu rostea doar silabe sau cuvinte scurte, ci propoziții întregi. Am rămas fără inimă când a arătat cu degetul spre oglindă și a zis că a doua zi aceasta se va sparge, lucru care s-a și întâmplat. La patru ani, a prezis moartea câinelui nostru. Până azi mă trec fiori. La început credeam că este un prezicător. Că vede ceea ce nu vedem noi. Adevărul este mult mai profund și complicat. Se trezește și nu știe cine este. Uită trecutul. Are nevoie de timp pentru a-și reveni și a înțelege unde se află. Se sperie de noi, de toți. Apoi se schimbă. Devine încrezut și începem să ne temem de el, mai bine zis de ceea ce ne spune. Discutând cu el, am aflat că are amintiri din viitor. Nu înțeleg cum e posibil una ca asta. Mir are amintiri din viitor, numai că nu are amintiri din trecut. Trăiește o viață diferită de-a noastră. Din acest motiv comportamentul lui este unul bizar. Domnule Frank, eu mă tem pentru

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

propriul fiu. Mă tem de ce urmează să se întâmple.

— Dar, doamnă, nu cred că este cazul să vă fie frică, deși chiar are tendința să-i șocheze pe cei din jur. Cred că pentru el e doar o joacă, fiindu-i străine dramele acestei lumi.

— Sunt confuză, nu îndrăznesc să-l înscriu la școală. Nici să-l lipsesc de studiile universitare nu ar fi corect. Trebuie pregătit pentru viață. De una singură nu sunt în stare să fac acest lucru, de aceea am apelat la dumneavoastră.

— Îndrăznesc să întreb dacă nu tocmai domnișorul a fost cel care a insistat să-i fiu dascăl?

— Așa a fost. A venit la mine și mi-a zis că știe un dascăl bun. Doar că nu i-am zis niciodată că sunt în căutarea unuia.

— Copilul trebuie ajutat, probabil este mai speriat decât noi toți.

— Să înțeleg că sunteți de acord să vă ocupați de el?

— Da, sunt de acord. Mir este un copil adorabil, inteligent și foarte isteț. Nu trebuie să vă fie frică pentru viitorul lui. Nouă ar trebui să ne fie frică de viitor. Mir cunoaște ce-l așteaptă, noi nu. Probabil că greșesc aici. Totuși, cunoscându-ne viitorul, suntem în stare să ne ferim de niște greșeli fatale.

Copilul dumneavoastră are o putere enormă. Rămâne să-l învăț cum s-o pună în aplicare înțelept.